

**Heti kun aloit rukoilla,
lähti liikkeelle sana,
ja minä tulin kertomaan sen sinulle,
sillä Jumala rakastaa sinua.**

Dan. 9:23

Koululaiset ovat taas päässeet kesälomilleen laskutehtäviensä äärestä. Skandinaavisista kielistä löytyy mielenkiintoinen ja monikäyttöinen verbi, joka liittyy ainakin näennäisesti matematiikkaan: 'räkna med' eli laskea jonkin tai jonkun 'kanssa', ottaa se mukaan, toisin sanoen ottaa asia huomioon.

Norjalainen Fredrik Wislöff kirjoittaa:

”Ota Jumala mukaan laskuihisi (räkna med Gud). Älä laskeskele (räkna inte med), että elämäsi alkaa hiljalleen kuihtua pois, että sinulle on vain rippeet jäljellä. Anna jokainen päivä Herralle ja saat nähdä, että Jumala on Sinua varten valmistanut siunauksen, suuremman ja ihanamman kuin olisit voinut kuvitellakaan. Tulet kulkemaan.... toivosta sen toteutumiseen ja taas uuteen toivoon.

Heitä lannistumisesi hartioiltasi. Älä tuijota pelokkaasti vaikeuksien sotkuisiin vyyhteihin. Älä enää pyöri itsesi, syntisi ja huonoutesi ympärillä. Älä ole katkera elämän virhelaskelmista (missräkningar). Kaiken tämän Jumala tietää, ja kuitenkin Hän on sytyttänyt toivon sinun tulevaisuudellesi. Sinun menneisyytesi on veren alla. Sinun tulevaisuutesi yllä loistaa hänen toivonsa. Sinulla on paras edessäsi. Hän haluaa antaa sinulle tulevaisuuden ja toivon.”

Joissakin tilanteissa meidän on helpompaa laskea Jumala mukaan, toisinaan hyvinkin vaikeaa. Laskutoimituksiimme pyrkivät vaikuttamaan monet tekijät. Mitä haastavampaa Jumalan huomioiminen meille on, sitä tiedostetummin itse asiassa tarvitsisimme Hänen laskemistaan mukaan.

Entä minkälaiset olisivat ne olosuhteet, joissa meidän olisi erityisen vaikeaa ottaa Jumala huomioon? Henkilökohtaiset menetykset ja sairaudet voivat usein lannistaa meidät niin, ettei Jumalaa tunnut näkyvän tai kuuluvan. Mutta myös yhteisillä syillä lienee vaikutuksensa. Tällaisia olosuhteita pohtii venäläinen kirjailija ja filosofi, syvälinen kristitty Vladimir Soloviev kirjassaan Kolme keskustelua. Soloviev tunnettiin elinaikanaan intellektuellina, mutta myös kristillisen uskon ja ihmisoikeuksien puolustajana sekä suoranaisena profeettana.

Olemassaolon syviä kysymyksiä käsittelevän teoksensa viimeiseksi osioksi, jonka julkaisi jonkin aikaa ennen kuolemaansa vuonna 1900, hän kirjoitti pienen fiktiivisen tekstin, minkä julkaisua piti velvollisuutenaan. Kertomus on kuin kristillisen laskutoimituksen korkean tason käsikirja. Se kuvaa ihmisen historiaa tilanteissa, joissa uskonnollisen ja maallisen elämän laskutoimitukset ovat pyörähtäneet 180° ympäri ja myös kristityn pyhäksi velvollisuudeksi katsotaan laskeminen ilman Jumalaa.

Kerronta alkaa lyhyellä kuvauksella saapuvasta 1900-luvusta, josta muodostuisi vallankumousten, suur sotien sekä hallitsijoiden sortumisen jakso. Lopulta Eurooppa yhdentyisi ikään kuin ”Euroopan yhdysvalloiksi”. Vallan keskitystä puolusteltaisiin turvallisuussyillä, mutta Euroopan hajaantumista pelättäisiin silti ja sen kansat menettäisivät itsenäisen asemansa. 21. vuosisadan saapuessa maailma eläisi

salatieteisiin vihkiytyneen maailmanlaajan keskusjohdon alla. Se sulkisi otteeseensa myös kehitysmaat, saaden ne kehittyneiden valtioiden käsiin, okkultistisen johtajuuden alaisuuteen.

Juutalaisetkin olisivat perustaneet tähän mennessä kertomuksen mukaan ikioman valtion Israeliin ja hallitsivat suurelta osin sen aluetta. Solovjev saikin vastaanottaa älymystön syytösten tulvan moisen hölynpölyn esittämisestä, vaikka kyseessä oli kaunokirjallinen teos.

Kerronnan mukaan 21. vuosisata olisi niin perin edistynyt, että jäisi viimeiseksi. Jopa alakouluista olisi poistettu usko luomiseen, ihmisten noustua elämässään korkeammalle tasolle. Eurooppaa ja maailmaa hallitsisi järjestelmä, jossa yhtyisivät:

”jalo kunnioitus vanhoja perimätietoja ja vertauskuvia kohtaan, sekä laaja ja rohkea yhteiskunnallis-valtiollisten vaatimusten ja suunnitelmien jyrkkyys... mitä syvin kaiken salaisen ymmärtäminen - tässä on ehdoton yksilöllisyys yhdistyneenä tuliseen yhteishyvän harrastukseen... Ja kaikki tämä tulee olemaan yhdistetty ja liitetty niin nerokkaan taiteellisesti...”

Kertomus jatkaa, kuinka tuo jokin:

”tulee jokaisesta näyttämään täyden totuuden ilmestykseltä. Kaikkeen menneeseen suhtaudutaan siinä niin täysin oikeamielisesti, kaikki nykyinen arvioidaan siinä niin puolueettomasti ja kaikinpuolisesti, ja parempi tulevaisuus yhdistetään siinä niin havainnollisesti ja kouriintuntuvasti nykyaikaan, että jokainen on sanova: 'Tuossa se on, juuri se, mitä tarvitsemme; siinä on ihanne, joka ei ole haave'.”

21. vuosisadan globaali johtaja korvaisi 1900-luvulla kaatuneet kuninkaats ja keisarits, jopa perien heidän arvonimensä: siis hän, joka tulisi olemaan täynnä ”rakkautta”, vaatien kuitenkin ”vastarakkautta” osakseen. Tämä uuden vuosituhannen ylimmäinen auktoriteetti otettaisiin riemuiten vastaan etenkin länsimaissa, lukuun ottamatta itsepäisiä, kokosydämissä kristittyjä, joista kertomuksessa kahdelle julistetaan julkinen kuolemanrangaistus suuren yleisön edessä ”Jumalan” ja ”kansantunteen tuomitsemina”, kuten itsekin kristityksi näiden keskuudessa tunnustautuva 'keisari' ilmaisee.

Tässä ”Pieni kertomus Antikristuksesta” -nimisessä kirjansa osiossa filosofi siis tarkastelee olosuhteita, joissa Jumalan laskuihin ottaminen vaatii erityisen paljon, jo ulkoisten tekijöiden kristittyyn kohdistaman paineen vuoksi. Terminologia on ylösalaisin ja jokainen totuus pelkkä petos. Soloviev kuvaa modernin ajan kristittyä kohtaavia haasteita, samalla pureutuen pahuuden tapaan peittää olemuksensa, jottei: ”ilmaisisi itseään ennen aikaansa”. Filosofin hengellinen viesti kulminoituu Kristusta koskeviin sanoihin, jotka on asetettu uuden vuosituhannen 'keisarin' suuhun:

”Kristus... jakoi ihmiset hyvän ja pahan kautta, minä yhdistän heidät hyvillä töillä... Minä tulen olemaan sen Jumalan aito edustaja, joka antaa aurinkonsa paistaa niin hyvien kuin pahojenkin yli. Kristus toi miekan, minä tuon rauhan. Hän uhkasi maailmaa viimeisen tuomion kauhuilla. Mutta viimeinen tuomarihan olen oleva minä, ja minun tuomioni on oleva – ei ainoastaan oikeuden, vaan myös armon tuomio. Myöskin oikeus on sisältyvä minun tuomiooni, mutta ei kostava oikeus, vaan erittelevä. Minä olen erittelevä kaiken.”

Kuitenkin, kuten kertomuksen loppuosa antaa ymmärtää, edellä kuvatut olosuhteetkaan vain vaivoin voivat pettää sen, joka pyrkii syvimmiltään ottamaan Kaikkivaltiaan mukaan laskuihinsa: jos, niin väliaikaisesti. *Jumalan laskeminen mukaan* onkin kenties suuren filosofin yksi keskeisimmistä ajatuksista.

Sillä Kristus voi tehdä enemmän kuin me oletamme tai odotamme. Me laskemme usein kokonaan tai osittain ilman Häntä, koska Hänen matematiikkansa menee yli ymmärryksemme. Hän tuntee olosuhteet ja yksityiskohdat ja on valmistamassa meille upean tulevaisuuden sekä siunaukset, joita emme olisi osanneet laskeskellakaan. Hän nostaa vähennyslaskulta näyttävän yhteenlaskuksi ja kääntää plussat miinuksiksi, kertoo omilla tekijöillään ja jakaa ja *erittelee* kaiken.

Täynnä armoa ja totuutta, Jumalan ainoana Edustajana, Hänen kunniansa loistaa ja kohoaa ikuisesti, vaikka aurinko ei enää paistaisi pahojen ylle. Hän yhdistää hyvillä töillään hurskaansa, teroittaa miekkansa ja tuo rauhan korkeuksiin ja rauhan myös meille.

Hän sanoi minulle:

”Älä pelkää, Daniel.

**Sinun sanasi kuultiin ensimmäisestä päivästä alkaen,
jolloin nöyrästi pyysit ymmärrystä Jumalalta.**

**Nyt olen tullut selittämään sinulle,
mitä on tapahtuva kansallesi aikojen lopussa.”**